

El coratge d'un president

Ara fa 79 anys, el dia de Nadal, va morir Francesc Macià, el president català que va proclamar la República catalana i va fer avançar el nostre país cap als nivells més alts d'autogovern des del 1714.

Avui, 79 anys després, Artur Mas, ha pres possessió com a president de la Generalitat. D'ençà de l'11 de setembre, després de la gegantina manifestació a favor de la nostra llibertat, el president Mas ha emprès amb decisió el camí de la nostra llibertat. Ho ha fet amb el mateix coratge i determinació que Francesc Macià.

Algú ens objectarà aquesta comparació i, certament, hi ha diferències derivades de moments històrics diferents, però tant Macià com Mas han basat la seva actuació en la voluntat del poble. Macià, a partir d'uns resultats d'unes eleccions municipals, va anar més enllà del que s'esperava ningú, aprofitant les circumstàncies per a trencar amb l'*statu quo* d'una monarquia corrupta. Per la seva banda, el president Mas, a partir d'una enorme manifestació a favor de la independència del nostre país,

també va anar més enllà del que creien companys i adversaris i, posant fi a un govern autonòmic col·lapsat a mig mandat, va donar la veu al poble. Els resultats de les eleccions no van deixar cap dubte que la ciutadania és clarament favorable al procés d'emancipació nacional. En coherència amb el mandat electoral, el president Mas ha arribat a un acord amb el partit que pot acompanyar-lo en aquest procés.

El camí que ha emprès Mas no és senzill, com no ho va ser per a Macià. Tots dos, a cada moment històric, han hagut de vèncer incomprensions internes, a més de l'agressió i la guerra bruta directa procedent dels enemics de la democràcia i de la llibertat de Catalunya. Tots dos estan compromesos en la transformació d'aquest país per a fer-lo un país millor, és a dir, lliure. Tant Macià com Mas han hagut de tenir coratge. A nosaltres, la gent del poble, ens correspon ara donar suport al president Mas. Aquest cop no ens podran aturar. Ens juguem el nostre futur, un futur que només pot ser si és de llibertat.

Rut Carandell
Vicepresidenta de
Reagrupament

**Bon Nadal i
Feliç Estat Nou!**

Llengua

**Vostè ha triat,
senyor Wert**
per Teresa Casals

PÀGINA 2

**Un conte: la bona
gent d'Aynulatac**
per Xavier Hernàndez

PÀGINA 3

Municipalisme

**Món local i
alliberament
nacional**

per Carles Bonaventura

PÀGINA 4

**Fragilitat
democràtica**

per Pere Soler

PÀGINA 5

Catalunya al món
per Josep Sort

PÀGINA 6

I més...

i les seccions habituals
de llibres (PereTorra)
i d'humor (Lluís Boet)

Vostè ha triat, senyor Wert

Hem pogut comprovar, senyor Wert, que vostè és com una paret de ciment armat. Tots els arguments que se li han plantejat, pedagògics, metodològics, de cohesió social, a favor del nostre sistema educatiu, no han merescut, de vostè, cap atenció. Impertorbable, amb la lliçó de la FAES ben apresada, vostè representa la cara més fosca, més autoritària, més retrògrada, menys europea, del PP. Representa tot allò que els mestres, els docents, els pedagogs rebutgem. Representa el "orden y mando", la falta de diàleg, la imposició, la força.

Per tot això, és inútil continuar amb la línia dels arguments. Ni l'interessen ni, segurament, els entén. Per saber què convé als nens i nenes d'un país, se'ls ha de tenir al davant, senyor Wert, s'ha de seguir la seva evolució, se'ls ha d'ajudar en el seu desenvolupament, se'ls ha d'estimar, senyor Wert. Se'ls ha de preparar perquè puguin ser competents, perquè puguin desenvolupar les seves

potencialitats i perquè, en la mesura del possible, siguin feliços. I tot això no és gens fàcil. I en les circumstàncies que estem vivint, econòmiques i d'ofegament nacional encara menys. A Catalunya, senyor Wert ja comptem amb mestres i professorat implicat, tenim amb nosaltres la gairebé totalitat de les famílies, les entitats que treballen conjuntament a Somescola, milers de consells escolars, la societat civil que ha reaccionat de manera exemplar contra els seus intents d'acabar amb el nostre sistema educatiu d'èxit. A Catalunya tenim un govern que hem triat democràticament i ja tenim una llei d'educació, la LEC fruit dels consens polític majoritari del nostre Parlament. Ja sé, senyor Wert, que per a vostè el Parlament de Catalunya representa més aviat una nosa que impedeix l'espanyolització de tots els nens de l'estat i que, amb les seves decisions fa créixer l'independentisme. Però, per a la grandíssima majoria de catalans i catalanes, és el símbol

del nostre poble.

Vostè ha triat, senyor Wert. Ha triat la confrontació, ha triat intentar desestabilitzar-nos, ha triat imposar. No ens coneix, senyor Wert. Deu parlar català en la intimitat, però no coneix el poble català. N'hem passat de totes, els catalans. I encara hi som. Han perseguit la nostra llengua, han intentat esquarterar la llengua catalana. Sense cap rigor científic, per vergonya seva. Però, hi som. S'equivoquen tant... No és l'escola la que adoctrina els nostres joves. Son vostès, amb actituds com la seva, els qui impossibiliten l'entesa i fan que la distància sigui cada dia més gran.

Vostè ha triat. Nosaltres, també. Mantindrem la calma i seguirem parlant català. Amb més convenciment que mai. Fidels a l'herència rebuda i compromesos amb el futur del nostre poble.

Teresa Casals
Membre de la Junta
de Rcat i de Som Escola

EL FUTUR ÉS NOSTRE

Mai com ara, hi havia hagut una majoria tan àmplia i tan convençuda que la constitució d'un Estat català dins del marc de la Unió Europea, era la millor solució per encarar els problemes d'ara i els reptes del futur.

Des de Reagrupament, tenim clar que s'acosten hores decisives i que només les podrem afrontar des de la força de la unió i el convenciment en els valors intrínsecs de la llibertat i la democràcia.

Tenim el convenciment, tenim la força.
EL FUTUR ÉS NOSTRE. REAGRUPA'T.

 Reagrupament
Independència i democràcia
www.reagrupament.cat

Un conte: la bona gent d'Aynulatac

Amigues i amics, la gent de RCAT m'ha demanat un article. Però..., què més podem dir... Són temps per als infants i aquí va aquesta rondalla, per si algú li vol explicar als fills o als néts l'extraordinària història de la nostra gent...

Una vegada hi havia un país llunyà, Aynulatac, on la gent vivia lliure i feliç a l'empara de les velles Constitucions. Les lleis, que protegien tothom, venien de temps molt antics i que s'anaven ampliant en les reunions de Corts. Reis, prínceps i governants eren els primers a acatar el sagrat mandat de les Constitucions. Però, ai las, van venir temps dolents. Els països veïns van caure a mans d'uns governants malèfics i tirans, els Obrob, que imposaven l'esclavatge a la gent, i el seu poder s'estenia sense parar, i volien ser els amos del mon. Però, alguns països van plantar cara als temibles exèrcits de les tenebres. La gent d'Aynulatac va decidir que, en nom de la llibertat, calia plantar cara als Obrob i es van aliar amb els països que lluitaven contra l'imperi del mal. Van escollir com a reis dos jovenets, en Carles i l'Elisabet, vinguts d'un llunyà país de l'est de més enllà del mar. Elisabet era una dona preciosa, molt estimada pel poble, que sovint governava tota sola. En Carles era un príncep valent que cavalcava al davant dels seus exèrcits enarborant una branca d'olivera. Ambdós van governar a favor del poble i van enfortir unes Constitucions que feien que les persones d'Aynulatac fossin cada vegada més lliures i responsables. La guerra va ser dura i llarga. El pare i el germà de Carles van morir i els reis van haver de tornar a la seva terra per fer-se càrrec dels reialmes d'Orient. Mentrestant, els exèrcits d'Obrob havien guanyat terreny i Aynulatac va quedar cercada, i molts països, esgotats, van abandonar

Xavier Hernández
Doctor en història

la lluita. Carles, però, va continuar el combat contra els malèfics, però no tenia vaixells de guerra i no podia ajudar la gent d'Aynulatac. Els Obrob, llavors, cada vegada més forts, van atacar amb tots els seus exèrcits la gent d'Aynulatac. La guerra va ser terrible, durant més d'una any la gent d'Aynulatac, homes i dones, van lluitar per la seva llibertat, però al final van ser derrotats. Els Obrob llavors es van acarnissar contra el país. Van matar, ferir i violentar molta gent; van robar, van cremar i destruir ciutats, van construir casernes i presons arreu per garantir el seu domini, van instal·lar exèrcits d'ocupació. Les banderes dels exèrcits d'Aynulatac van ser cremades i les sagrades Constitucions van ser derogades i fins i tot els llibres que les explicaven van ser destruïts.

La gent d'Aynulatac va restar sotmesa i esclavitzada. Carles i Elisabet, que sempre van portar Aynulatac al cor, van plorar amargament per la sort dels seus estimats súbdits, però no van poder fer res. Tanmateix, Carles i molta altra gent havien après d'Aynulatac que els pobles havien de ser lliures i que les lleis o Constitucions havien de garantir la llibertat. I en poc temps la saviesa de les lleis d'Aynulatac va ser apresada per altres pobles, i en menys de 100 anys van florir arreu reformes i revolucions que van portar la llibertat a molta gent, a banda i banda dels mars, i

la democràcia, el poder del poble, va florir arreu... Però, ai las, el poder dels Obrob i d'altres forces malèfiques es va mantenir encara a molts llocs. La gent d'Aynulatac va intentar reconquerir la llibertat diverses vegades, però sempre van ser vençuts i esclafats. Contínuament els Obrob van enviar generals sanguinaris, van imposar lleis injustes, recaptadors d'hisenda cruels, partits col·laboracionistes, van prohibir la llengua, els símbols i les banderes dels d'Aynulatac, van perseguir la cultura, van esborrar la història i van maldar per tenir-los sempre el peu al coll. Després de gairebé 300 anys de victòria els Obrob pensaven que el cor dels d'Aynulatac ja havia deixat de bategar i que eren, finalment, un poble vençut, submís, esclau i sotmès... I la gent d'Aynulatac estava molt trista i desanimada i cada vegada estava més empobrida..., i molts renunciaven a la llengua, i la deixaven d'ensenyar als seus fills, i d'altres ja es declaraven obrobionians sense més i ajudaven l'invasor, i molts no sabien què fer... Al capdavall, cap poble no podia resistir 300 anys de domini cruel sense desaparèixer... Però, Aynulatac havia estat un poble especial, un poble que havia inventat la llibertat... Alguna gent va començar a dir, sense por, que 300 anys d'opressió ja havien estat suficients..., i que calia recuperar la llibertat. I així la gent d'Aynulatac va començar a recobrar la il·lusió, i molta gent va sortir al carrer proclamant que el país havia de recuperar les seves Constitucions, per fruir

Un conte: la bona gent d'Aynulatac

Ve de la pàgina 3

de la llibertat i construir un món més just i solidari, i a la vella bandera d'Aynulatac li van posar un estel solitari i radiant que marcava el camí de la victòria. Els cors van tornar a bategar amb força, i les velles banderes van engalanar finestres i balcons i els joglars van cantar la glòria i el sacrifici d'aquells que, 300 anys abans, havien lluitat per la llibertat..., i una onada d'orgull va fer aixecar de nou la gent d'Aynulatac. Els Obrob van tractar de sembrar la discòrdia, deien que Aynulatac ja no existia i que ara eren tots obrobonians, i van maldar per enfrontar la gent, i van fer tot el que van poder per empobrir el país, i van amenaçar de nou la gent i van preparar lleis i exèrcits per sotmetre Aynulatac si gosava amotinar-se. Però la gent d'Aynulatac deia que guanyarien la llibertat sense tirar un tret, sols amb la força de les urnes... Obrob va tractar d'impedir-ho, però Obrob estava sol... L'estel de la llibertat ja onejava en molts països i molta gent de tot arreu va recordar la injusta i tràgica història d'Aynatulac, i de com la seva gent havia contribuït a fer un món de llibertats, i van pensar que hi havia un deute pendent. La solidaritat de les persones lliures del món i la convicció i la voluntat de les persones d'Aynatulac van aturar les forces malèfiques d'Obrob que maldaven per ofegar els drets del pobles. Després de 300 anys de derrota la gent d'Aynulatac es va aixecar i va reprendre la seva història com a poble lliure. I vet aquí un gos i vet aquí un gat, aquest conte ja és contat...

Municipalisme

Món local i alliberament nacional

En el ple del mes de desembre, a l'Ajuntament de Girona vam aprovar la proclamació de Girona com a territori català lliure i sobirà. Aquest és, si voleu, un gest, un acte simbòlic, que ajuda a fer avançar el procés cap a l'estat propi. Hem de tenir clar que aquest procés no s'ha de fer només des del Parlament de Catalunya, també s'ha de portar a terme des del carrer, amb la mobilització de la societat civil catalana, i des de la resta de les institucions. En aquest capítol el paper del món local és fonamental, ja que ajuda a teixir arreu del territori aquestes complicitats que necessàriament hi ha d'haver entre el poder polític i la ciutadania perquè el camí cap a la sobirania assoleixi l'èxit que tots volem.

En el ple gironí al qual faig referència, la portaveu socialista, membre del sector anomenat «catalanista» del PSC, insistia a queixar-se per enèsima vegada que el nostre grup tornés a portar al plenari un punt que no és competència municipal. I nosaltres li vam contestar que, mentre Catalunya no sigui un país lliure, ni els ajuntaments ni cap altra institució catalana no han de limitar-se a desenvolupar únicament el paper de simples gestors que la legislació espanyola els té assignats, i que justament perquè estem convençuts que, a diferència del que pensen ells, la normalitat nacional no ha arribat encara al nostre país, li vam deixar clar que continuariem portant al ple de l'Ajuntament totes aquelles qüestions que consideréssim que ens ajuden a avançar cap a la independència; és a dir, cap a la normalitat.

Explico tot això perquè crec que aquesta experiència recent

ajuda a entendre la necessitat que l'independentisme, i evidentment Reagrupament, treballin i incideixin en el món municipal. En les eleccions locals del maig de 2011 la nostra organització estava encara recuperant-se del sotrac dels comicis del Parlament del novembre del 2010 i molts dels nostres associats l'última cosa que volien era tornar a embrancar-se en unes noves eleccions. Crec que això va fer que deixéssim passar una bona oportunitat per refer-nos més de pressa i per tornar-nos a convertir en un actor polític en el mapa electoral català, malgrat no haver assolit presència al Parlament uns mesos abans dels comicis municipals.

Ara ja no partim de zero, disposem d'una cinquantena de regidors en diversos municipis, tenim persones que van passar en el seu dia per l'experiència de ser alcaldes en els seus pobles, hem vist que tenir presència als ajuntaments ajuda a fer avançar el projecte independentista, tal com es va demostrar en les consultes locals sobre la independència, tal com es veu a través de les constants iniciatives sobiranistes que arriben als consistoris i, també, amb el creixement constant de l'AMI (Associació de Municipis per la Independència)... Per tant, només em resta encoratjar-vos a assumir el repte municipal arreu del territori i a fer possible que l'any 2015 Reagrupament participi en moltes més candidatures independentistes.

Carles Bonaventura
Regidor de l'Ajuntament
de Girona

Fragilitat democràtica

Els catalans hem estat supeditats els darrers segles a un Estat espanyol que, ja molt abans, havia entrat en decadència tot just quan semblava tocar el cel amb les mans en temps de Felip II de Castella. Ens vam allunyar durant molt temps dels corrents culturals i polítics que tenien lloc a Europa.

L'Estat espanyol a diferència dels països del Nord marcats per l'empremta de la Reforma protestant o de la França de la Revolució queda sumit en una letargia fruit de la seva decadència. Quedà al marge de les revolucions liberals del segle XIX i jugà durant el dos darrers segles un paper secundari dins el concert de les nacions d'Occident. La revolució industrial només trucà a la porta de Catalunya i també al País Basc. La resta del territori espanyol quedà ancorat en l'endarreriment, en un món agrari latifundista en el qual l'analfabetisme és predominant i les oligarquies que detenen el poder oprimeixen als camperols com en els temps feudals.

A Europa, fruit dels sotracos de la història, es produeixen avenços respecte dels quals la major part d'Espanya queda al marge. Només a Catalunya una burgesia emprenedora, que al seu torn actua com a mecenes cultural, segueix la petja del desenvolupament europeu.

Durant els darrers segles l'oligarquia espanyola exerceix un poder monolític. Durant el segle XIX, després de tres guerres civils i múltiples «pronunciamientos», la Restauració borbònica permet una ficció democràtica amb l'alternança al poder de liberals i conservadors, mentre creix la corrupció i no s'aconsegueix sortir del retard secular. El primer terç del segle XX és una continuació de l'anterior; es reprimeixen tots els intents

d'avenç en les llibertats. Les accions repressives culminen amb una dictadura, una guerra civil i una nova i llarga dictadura fins ben entrat el darrer tercer terç del segle XX.

La nostra democràcia es hereva i conseqüència de tot això, el breu parèntesi que va suposar la II República, liquidada per la guerra civil, no va deixar el pòsit suficient en les incipients formes democràtiques, ateses les tensions, convulsions i enfrontaments entre les diferents ideologies.

Arribem a la transició, com aquell qui diu «tocant d'oïda». Realment, mai no hem tingut una tradició democràtica. Fins i tot els constants i disciplinats lluitadors antifranquistes, que des de la clandestinitat mantenien la flama de la llibertat, no deixen de ser, molts d'ells, ideològicament còmplices d'altres dictadures que sumeixen en la foscor una part important d'Europa durant decennis. Malgrat tot, sí que van aconseguir deixar una empremta cultural en el subconscient col·lectiu que encara mediatitza els estats d'opinió; del que és políticament correcte o incorrecte. Van crear un imaginari de bons i dolents que sembla inamovible, amb un maniqueisme infantil, del qual molta gent encara beu. Tot això ha fet molt poc per a un debat enriquidor i un contrast del pensament polític i de les idees en general. Tenim una societat en molts aspectes «monocorde», hereva dels temps de la lluita antifranquista. Encara avui en els mitjans hi traspua aquesta forma d'entendre i d'analitzar els fets.

Malgrat que l'Estat espanyol durant la dictadura franquista es modernitzà aparentment, sobretot a partir de finals dels anys cinquanta, tot plegat era més ficció que realitat, ja

que es continuava amb uns indicadors econòmics allunyats dels de la resta d'Europa. Però, el que a la llarga ha estat més significatiu i perdurable de la dictadura ha estat l'establiment d'unes formes de relació social supeditades a una manera «totalitària i intransigent» d'interpretar la realitat.

La democràcia que va arribar després de la mort al llit del dictador, l'anomenada transició, es va bastir sobre l'oblit i el silenci. Va ser un passar pàgina decebedor. Ara, després de quasi quaranta anys, es comencen a veure i patir les conseqüències d'aquella democratització mal feta. Ara ens trobem que culturalment i política Espanya regressa a uns temps que molts, innocentment, creien totalment enterrats. Hem tornat a un estat nacionalista, agressiu, caspós i uniformitzador, amb uns tocs d'autoritarisme en què comencen a sentir-se cada dia més a gust els «decimonónicos espadones salvapatrias» que tornen a amenaçar impunement a través dels mitjans de comunicació que els fan d'altaveu.

Els catalans estem patint un «recentralització emocional», som de nou testimonis i hem de suportar formes d'orgull hispànic que recorden molt aquelles manifestacions de recolzament al dictador durant l'autarquia: «Si ellos tiene U.N. nosotros tenemos dos».

L'Estat espanyol no se'n surt, és de nou al lloc que sembla pertocar-li; al nord de l'Àfrica i al baix ventre d'Europa. L'atur, l'analfabetisme funcional

Continua a la pàgina 6

Pere Soler

Fragilitat democràtica

Ve de la pàgina 5

i la conseqüent nul·litat professional d'una gran part de la població són denominadors comuns. Mai no es podia haver pensat que disposant de tanta informació la majoria de la població tindria tan poc criteri. Mai, fa quaranta anys, no haguéssim somiat que en un règim de llibertats la classe política hauria propiciat que la majoria de la ciutadania en visqui al marge.

Tot això fa que la nostra democràcia sigui dèbil, sense fonaments sòlids. Que la classe política, de tots els colors, sigui eminentment conservadora i poruga per por a perdre estatus i privilegis.

No tenim una diferenciació clara dels tres poders: legislatiu, executiu i judicial. La justícia, els seus òrgans representatius, són un lloc on tots els partits col·loquen els seus afins. En una democràcia fràgil com l'espanyola es pot donar els cas paradigmàtic que un Parlament autonòmic aprovi una llei, el Congrés de diputats també l'aprovi i que el poble la ratifiqui en referèndum, perquè després, un Tribunal Constitucional, que democràticament no ha triat ningú, la modifiqui i l'anul·li en part.

Si el procés català cap a la independència finalment acaba reeixint hem d'aprendre que per tenir una democràcia forta cal «desespanyolitzar-nos» de tots els hàbits i formes d'actuació als quals alguns, aquí, tan bé s'hi han adaptat. Perquè hem de tenir clar que perquè hi hagi democràcia de debò cal regeneració política.

Independentisme al món

Catalunya al món (i II)

The New York Times

Europe

WORLD U.S. N.Y./REGION BUSINESS TECHNOLOGY SCIENCE HEALTH SPORTS OPINION
AFRICA AMERICAS ASIA PACIFIC EUROPE MIDDLE EAST

Divisive Election in Spain's Catalonia Gives Win to Separatist Parties

By RAPHAEL MINDER
Published: November 25, 2012

BARCELONA, Spain — Voters in Catalonia delivered victory to separatist parties in a regional election on Sunday, raising the

FACEBOOK

TWITTER

En l'article anterior (vegeu *La Veu*, 19), vaig esmentar dues de les perspectives des de les quals els mitjans de comunicació globals han analitzat Catalunya d'ençà de a manifestació de l'11S. Un cop passada la campanya electoral, a hores d'ara comptem amb una quantitat tan immensa de cròniques, reportatges, articles, vídeos, editorials..., que es fa quasi impossible analitzar-los tots.

Ara bé, al marge de les dues perspectives ja esmentades, i que se situen ben bé en la perspectiva més econòmica o economicista, cal consignar-ne, també, una tercera, més pròxima a plantejaments més polítics o ideològics. I, fins i tot, amb una derivada de tipus religiós, que no ha deixat de sorprendre'ns.

Ras i curt, analistes estrangers han interpretat l'auge de l'independentisme català com un episodi més del creixement dels moviments de protesta de tipus identitari i de crítica del sistema democràtic, vorejant els moviments nacional populistes, presents en diversos escenaris de la Unió Europea. Naturalment, això suposa connotar-los ideològicament, i en no pocs casos blasmar-los. Un error que en gran part és degut al fet que aquests analistes veuen la realitat catalana a través les ulleres de Madrid, que és on viuen i on treballen, en un entorn mediàtic totalment aviciat.

Contràriament, també, s'ha interpretat l'auge independentista com un efecte col·lateral de l'islamisme, atenent al fet que una Catalunya independent seria una presa fàcil per a les organitzacions

islàmiques, atesos els 400.000 musulmans que hi viuen. Una perspectiva, no cal dir-ho, pensada maquiavèlicament per atemorir la Unió Europea i, sobretot, els Estats Units, i evitar llur suport a la causa independentista. I que, paradoxalment, segueix fins i tot el fil narratiu d'un esperpèntic "reportatge televisiu", per dir alguna cosa, emès fa uns mesos pel canal Telemadrid.

Tot plegat demostra la necessitat d'una acció mediàtica global per part dels independentistes. En les darreres setmanes s'ha posat fil a l'agulla, certament, però és més necessari que mai que el futur president de la Generalitat tingui una visibilitat mediàtica global molt més intensa i que es compti, igualment, amb una Conselleria d'Afers Exteriors que vagi molt més enllà de la «diplomàcia econòmica» impulsada aquests dos darrers anys, que inclogui, a més a més, una clara iniciativa envers la recerca de suports polítics internacionals. Començant, per exemple, amb Islàndia, que és de lluny, l'estat sobirà que sembla més obert en aquest sentit. No tinc cap mena de dubte que qualsevol triomf diplomàtic aportarà milers de vots a la causa independentista. No hem de perdre, doncs, el temps, i cal posar-se a treballar, com ja s'està fent, amb tota contundència i desacomplexadament.

Josep Sort

Bon Nadal

i llibertat per al 2013!

Reagrupament

Un bon antídoto literari contra la carrincloneria del Nadal

Ricard Biel. *Un grapat de mala herba*.
Barcelona: La Magrana, 2012

Ara que ve Nadal esperem que aquelles persones que disposin de més temps per a activitats de lleure, n'ocupin un bocí en la lectura de literatura catalana. No tan sols entraran en contacte amb aquest art antic que encara es practica en la nostra llengua, sinó que, amb llibres com el que comentem ara, podran combatre l'ensucrada carrincloneria que sempre acompanya aquestes festes.

El recull de contes que l'escriptor badaloní, Ricard Biel, ha publicat aquesta tardor ofereix una dosi de literatura ben feta amb el to agre d'una llimona. Aquesta agror es manifesta des del títol mateix, *Un grapat de mala herba*. Precisament, un dels contes del llibre es titula "Llimona" -nom de la gata del protagonista-, que és un relat ben trenat, on l'autor planteja una reflexió metaliterària sobre la creació i descriu amb detallisme les dificultats d'un escriptor novell que sempre ha viscut a l'ombra d'un pare exitós en el terreny de les lletres. El final, molt contundent, és absolutament lògic i inapel·lable.

Els nou contes presenten gairebé sempre situacions amb personatges inadaptats. Aquesta inadaptació a la societat deriva de diversos aspectes: una parella d'adolescents que encara no són adults ("Dos indis"), un marit incapaç d'assumir la malaltia de

la dona ("Distància relativa"), un treballador incapaç d'assumir que els seus companys de feina són fantasmes ("Els àmbits naturals"), un escriptor incapaç d'assumir la seva ineptitud creativa en contrast amb un pare massa prolífic ("Llimona"), un aspirant a suïcida frustrat ("Relat d'un aspirant"), un nen que gaudeix amb els maltractaments del seu pare ("L'ordre establert"). Sovint aquesta incapacitat per a l'adaptació obre les portes a la malaltia, sobretot psíquica: un deficient mental a "Canalla", el deteriorament neuronal de la dona a "Distància relativa" o la neurosi obsessiva a "L'ordre establert".

D'aquesta inadaptació dels personatges, Biel en fa l'eix dels seus relats, de manera que, malgrat una gran diversitat de

situacions, els contes del recull presenten una gran unitat temàtica. Ja se sap que sense conflicte no hi ha literatura i, en el cas dels personatges d'aquest llibre, el conflicte rau en les dificultats d'integrar-se al món.

La mirada de Biel esdevé implacable; de vegades, potser massa. Fins i tot Kafka, en certa mesura, deixava respirar el lector i aprofitava l'absurd per a introduir elements de comicitat, cosa que és present a *El procés*. En el cas dels contes d'*Un grapat de mala herba*, la principal vàlvula d'escapament és el recurs a la primera persona, que trobem a moltes de les narracions: "Dos indis", "Canalla", "Els àmbits naturals", "Relat d'un aspirant", "L'ordre establert". Aquest 'jo' narrador introdueix la perspectiva subjectiva, incapaç d'abastar tota la realitat, però alhora oferint al lector prou informació per adonar-se'n. Aquesta coneguda tècnica, a més de deixar en mans del lector la reconstrucció dels esdeveniments, fa emergir les febleses o misèries de cada protagonista-narrador amb eficàcia i alhora amb tota la cruessa.

De fet, les històries de Biel tenen molt de suc -encara que sigui de llimona- i faran les delícies dels aficionats a la psicoanàlisi, especialment les que tracten sobre la relació entre pares i fills, que hi són molt abundants, la més explícita de les quals és el conte "L'ordre establert".

Empatxats de canelons, torrons, nades i parentela; la lectura de l'obra de Biel us ajudarà a pair-ho tot i, a més, com tota bona literatura, us farà reflexionar sobre la vida i la condició humana.

Humor

Lluís Boet

